

Qui tamen quamdiu in viis Domini ambulavit, tandiu gratiam, quam de Deo fuerat consecutus, obtinuit: postquam dereliquit Domini viam, perdidit et gratiam Domini, sicut scriptum est: Et excitavit Dominus satanam ipsi Salomoni. Et ideo scriptum est: Tene, quod habes, ne alius accipiat coronam tuam. Quod utique Dominus non minaretur auferri posse coronam justitiae, nisi quia recedente justitia, recedat necesse est et corona. Confessio exordium gloriae est, non meritum jam coronae; nec perficit laudem, sed initiat dignitatem. Cumque scriptum sit: Qui perseveraverit usque ad finem, hic salvus erit; quidquid ante finem fuerit, gradus est, quo ad fastigium salutis ascenditur, non terminus, quo jam culminis summa teneatur. Confessor est; sed post confessionem periculum majus est; quia plus adversarius provocatus est. Confessor est, hoc magis stare debet cum Domini evangelio, per evangelium gloriam consecutus a Domino. Ait enim Dominus: Cui multum datur, multum quaeritur ab eo; et cui plus dignitatis adscribitur, plus de illo exigitur servitutis. Nemo per confessoris exemplum pereat: nemo injustitiam, nemo insolentiam, nemo perfidiam de confessoris moribus discat. Confessor est. Sit humilis et quietus, sit in actu suo cum disciplina modestus, ut, qui Christi confessor dicitur, Christum, quem confitetur, imitetur. Nam cum dicat ille: Qui se extollit, humiliabitur, et qui humiliat se, exaltabitur, et ipse a patre exaltatus sit, quia se in terris sermo, et virtus, et sapientia Dei patris humiliavit, quomodo potest extollentiam diligere, qui et nobis humilitatem sua lege mandavit, et ipse a patre amplissimum nomen praemio humilitatis accepit? Confessor est Christi; sed si non postea blasphemetur per ipsum majestas et dignitas Christi. Lingua Christum confessa non sit male dica, non sit turbulenta, non conviciis et litibus perstrepsens audiatur, non contra fratres et Dei sacerdotes, post.